

Άγγελος Χάγιος, μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Συνέντευξη στον Μάκη Γεωργιάδη

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ γίνεται, πλέον, μνημονιακή κυβέρνηση που κλιμακώνει την αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου, τονίζει ο Α. Χάγιος μέλος του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στέλεχος του ΝΑΡ. Υπογραμμίζει πως το ρήγμα που άνοιξαν οι αγώνες ενάντια στα μνημόνια είναι ενεργό και βαθιά και πως υπάρχει άλλος δρόμος, σε ρήξη με την ΕΕ, δρόμος αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Πέντε κόμματα και 229 βουλευτές υπέρ του μνημονιακού νομοσχεδίου. Ενισχύεται η σταθερότητα;

-Η υπογραφή και η ψήφιση της μνημονιακής συμφωνίας οξύνει την αστάθεια του πολιτικού συστήματος. Τα ρήγματα στον ΣΥΡΙΖΑ είναι μόνο η αρχή.

Έχουμε ήδη διεργασίες για πολιτικές ανακατατάξεις και κυβερνητικές αλλαγές, προκειμένου να επιβληθεί η υλοποίηση του νέου μνημονίου και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ με τον Α. Τσίπρα μεταλλάσσεται ταχύτατα σε κορμό μιας νέας εθνικής ενότητας και συναίνεσης για την ανανέωση του αστικού πολιτικού συστήματος.

Δεν είναι εύκολο το εγχείρημα αυτό. Οι μνημονιακές κυβερνήσεις και γενικά οι κυβερνήσεις διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης είναι **μιας χρήσης**. Τα κόμματα δε που τις υπηρετούν μπαίνουν σε **ραγδαία κρίση και φθορά. Πολύ περισσότερο αυτά που προέρχονται από την Αριστερά**, όπως στην Κύπρο και στην Ιταλία.

Με βάση την ψήφιση του μνημονίου, πως τοποθετείστε απέναντι στην κυβέρνηση;

-Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ προχώρησε, σε συνεργασία με το αστικό μπλοκ και με τους οικονομικούς δολοφόνους των Βρυξελλών, στο πραξικόπημα σε βάρος του ηρωικού λαϊκού "ΟΧΙ". Προσχωρεί, στην πράξη, σε μια 'οικουμενική' πλειοψηφία με ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι

που στηρίζουν την συμφωνία για το 3ο μνημόνιο.

Γίνεται, πλέον, **μνημονιακή κυβέρνηση που κλιμακώνει την αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου**. Η νέα συμφωνία και το 3ο μνημόνιο αποτελεί το κυβερνητικό πρόγραμμα της. Πρόγραμμα ρευστοποίησης της δημόσιας περιουσίας, των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων και κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ καλεί βουλευτές και στελέχη του να μην συμπράξουν στην επιχείρηση “αριστερή παρένθεση”...

Όχι τυχαία πάντως, ο Τσίπρας στη Βουλή, μίλησε για «παρένθεση», χωρίς το «αριστερή». Ποιος, όμως, μετατρέπει τον ΣΥΡΙΖΑ σε «αριστερή παρένθεση»;

Η απάντηση είναι η ίδια η συγκυβέρνησή του.

Όταν ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, ζηλώνοντας τη ‘δόξα’ του Σημίτη, ευχαρίστησε τους Αμερικάνους και τον Ομπάμα.

Όταν επανήλθε στο δημόσιο λόγο της συγκυβέρνησης, η ορολογία των κυβερνήσεων Παπανδρέου -Σαμαρά - Βενιζέλου, για υπερψήφιση των μνημονιακών νόμων «για να κρατήσουμε όρθια τη χώρα», «προ του κινδύνου της άτακτης χρεοκοπίας» κλπ.

Όταν οι δυνάμεις καταστολής του Πανούση έπνιξαν στα -απαγορευμένα και σε καιρό πολέμου- χημικά τους εργαζόμενους και τη νεολαία που διαδήλωνε κατά των εξοντωτικών μέτρων, όπως ακριβώς το 2011 -2012.

Όταν στις πράσινες και μπλε μνημονιακές δυνάμεις προστίθενται και οι ροζ, οι εξελίξεις στο πολιτικό προσκήνιο έχουν άρωμα Ιουλίου.

Πώς αντιδρά ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ;

-Η εξέλιξη αυτή έχει προκαλέσει πραγματικό **σοκ στους εργαζόμενους και τη νεολαία**. Έχει δημιουργήσει συγκλονιστικές αναταράξεις, ένα πραγματικό ξεσηκωμό στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ.

Σκληρές οι κατηγορίες για την ηγεσία. Ότι δεν έπρεπε να κοροϊδέψει τον κόσμο. Να μην είχε καλλιεργήσει ψευδαισθήσεις ότι υπάρχει ανακούφιση και αξιοπρέπεια, χωρίς μνημόνια, μέσα στο ευρώ και τη ΕΕ. Να μην είχε αποθεώσει τη λογική της ανάθεσης («ψηφίζουμε και

φεύγουν»), συντελώντας στην κινηματική ύφεση των τελευταίων ετών.

Να καταργήσουμε το διαρκές 'capital control' που επιβάλλει το καπιταλιστικό σύστημα στον πλούτο που παράγει η εργατική τάξη

Απάντηση στα αμείλικτα ερωτήματα δεν μπορεί να δοθεί παρά μόνο με πολιτικούς και ιστορικούς όρους. Αυτό που κατέρρευσε είναι η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ για κατάργηση των μνημονίων και άσκηση φιλολαϊκής πολιτικής εντός ΕΕ - ευρώ. Χρεοκόπησε η αντίληψη της ταξικής συνεργασίας και της συνέχειας του κράτους. Η αποφυγή κάθε γραμμής σύγκρουσης με την βαρβαρότητα του σύγχρονου καπιταλισμού και με την αστική πολιτική αντιμετώπισης της δομικής κρίσης του. Η συνειδητή άρνηση της κοινωνικής επανάστασης και η λογική ενός **σοσιαλισμού με αγορά**. Όλα αυτά είναι που οδηγούν στην αστική ενσωμάτωση και μετάλλαξη.

Γι' αυτό, ταυτόχρονα με την κοινή δράση, επιδιώκουμε ένα **συντροφικό διάλογο με τον μαχόμενο κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ**. Στο πλαίσιο αυτό εντοπίζουμε και το αδιέξοδο της Αριστερής Πλατφόρμας. Κατά τη γνώμη μας η απάντηση στη χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ και της πολιτικής του απαιτεί κριτική και αυτοκριτική όλης της διαδρομής του και κυρίως γραμμή ρήξης και εξόδου από αυτόν. Είναι κρίσιμο το ερώτημα πώς είναι δυνατόν να καταψηφίζουν, όπως πρέπει, το νέο μνημόνιο αλλά να διακηρύσσουν πως στηρίζουν τη μνημονιακή κυβέρνηση.

Στον ευρύ κόσμο που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με την οργή, υπάρχει έντονη απογοήτευση. Υπάρχει διέξοδος τελικά;

-Είμαστε ήδη σε μια νέα ιστορική καμπή. Μεγάλα τμήματα του λαού, έχουν πειστεί, από την σκληρή πείρα τους ότι **ΕΕ - ΕΚΤ - ΔΝΤ δεν είναι εταίροι, αλλά τρομοκράτες ιμπεριαλιστές**. Ότι ΕΕ και ευρωζώνη είναι η διεθνής των τοκογλύφων, η σύγχρονη φυλακή των λαών κι ότι η απελευθέρωση από τα δεσμά τους είναι όρος ζωής και αξιοπρέπειας. Αυξημένη δυναμική στο λαό έχει το «όχι της ρήξης», το «τριπλό όχι» στους εκβιασμούς των δανειστών, στα κυβερνητικά μνημόνια, στην ΕΕ.

Αυτές οι εμπειρίες και διαθέσεις ενισχύουν την πεποίθησή μας ότι **το ρήγμα που άνοιξαν οι αγώνες ενάντια στα μνημόνια είναι ενεργό** και βαθαίνει. Ότι υπάρχει άλλος δρόμος, ο δρόμος της ρήξης με την ΕΕ, ο δρόμος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα είναι που απαντά πραγματικά στην ανάγκη ικανοποίησης των άμεσων ζωτικών αιτημάτων των εργαζομένων, της νεολαίας και του λαού. Στην λαχτάρα τους για απελευθέρωση από την ευρω-χούντα τραπεζιτών και πολυεθνικών, τους μισητούς δυνάστες δανειστές, τους οικονομικούς δολοφόνους των Βρυξελλών, της Φρανκφούρτης και της Ουάσιγκτον. Για επαναθεμελίωση του ιστορικού δικαιώματος να καθορίζει ο λαός, ανεξάρτητος και κυρίαρχος, τη ζωή και το μέλλον του.

Ποιοι είναι οι άμεσοι στόχοι αυτού του προγράμματος;

-Με κομβικούς στόχους την ανατροπή του κοινοβουλευτικού πραξικοπήματος κυβέρνησης-ΕΕ και του νέου μνημονίου. Την εθνικοποίηση των τραπεζών, την έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ, την παύση πληρωμών και την μονομερή διαγραφή του χρέους. Την εθνικοποίηση υπό εργατικό έλεγχο των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας και των ΔΕΚΟ. Την κατοχύρωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού ενάντια στην κρατική και εργοδοτική τρομοκρατία και την καθεστωτική μιντιοκρατία.

Με αυτό το πρόγραμμα μπορούν να αντιμετωπιστούν και τα προβλήματα της χρηματοπιστωτικής ασφυξίας και της κάλυψης των αναγκών του λαού. Και βέβαια, το πρόβλημα για τον κόσμο της εργασίας δεν είναι η πρόσβαση στα ...κεφάλαιά του. Αυτό που μπαίνει με νέο τρόπο στο στόχαστρο του κινήματος είναι η κατάργηση του διαρκούς 'capital control' που επιβάλλει το καπιταλιστικό σύστημα στον πλούτο που παράγει η εργατική τάξη.

Ανάγκη για αριστερό αντικαπιταλιστικό πόλο

Πολιτικός συντονισμός της Αριστεράς του ΟΧΙ

Μήπως βιώνουμε μια αποτυχία της Αριστεράς συνολικά;

-Είναι πραγματικά συγκλονιστικές οι εξελίξεις μέσα σε μια βδομάδα. Η διαχειριστική αριστερά μετατρέπεται σε κριό της επίθεσης του κεφαλαίου. Ο Αλέξης Τσίπρας, παρά τα λεγόμενά του, αποδεικνύεται «πρωθυπουργός παντός καιρού». Το ΚΚΕ βρίσκεται με εκκωφαντικό τρόπο πίσω, έξω και ενάντια στις λαϊκές διαθέσεις και αγωνίες. Μαζική είναι η κατακραυγή των οπαδών του ΣΥΡΙΖΑ. Μαζική και η αποστοίχιση από την γραμμή του ΚΚΕ.

Φουντώνουν τα ερωτήματα για το εάν υπάρχει και ποια είναι μια νικηφόρα προοπτική των ριζοσπαστικών διαθέσεων του κόσμου της εργασίας και της αριστεράς. Το ίδιο και οι αναζητήσεις για μια αριστερά αποφασισμένη και ικανή να τραβήξει την μάχη του «ΟΧΙ» ενάντια στην ΕΕ, το ΔΝΤ και το κεφάλαιο μέχρι το τέλος.

Εμείς πιστεύουμε πως δεν ηττήθηκε γενικά η Αριστερά, ίσα - ίσα δυναμώνει η ανάγκη για συγκρότηση ενός ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού αριστερού πόλου. Γι' αυτό απευθυνόμαστε σε όλες τις δυνάμεις που κινούνται σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση. Στις ριζοσπαστικές δυνάμεις που στήριξαν και πάλεψαν για το «όχι της ρήξης». Απευθυνόμαστε, ιδιαίτερα στον αριστερό κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα είναι η ώρα της ύψιστης ευθύνης απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό και όχι στο «κόμμα». Να συμβάλουν στην αντεπίθεση του κινήματος και μιας σύγχρονης ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής μετωπικής Αριστεράς, που θα μπορεί να οδηγήσει στη σύγκρουση και στη νίκη.

Με ποιο τρόπο;

-Η εμπειρία αναδείχνει στην ημερήσια διάταξη, το ζήτημα του μετώπου, του αυτοτελούς πόλου μιας άλλης αριστεράς αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής σύγχρονα κομμουνιστικής. Ικανής να αποκρούσει την ακροδεξιά δημαγωγία και να στηρίξει τον αγώνα για μια ελεύθερη ζωή σε ρήξη με την ΕΕ, το κεφάλαιο και την εξουσία του. Με νέα έμπνευση για την ανάγκη επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ανοίξει αυτό το δρόμο. Η πολιτική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ με το ανατρεπτικό πολιτικό περιεχόμενο αποτελεί θετικό βήμα. Η πρωτοβουλία για πολιτικό συντονισμό των δυνάμεων που συσπειρώθηκαν στην μάχη του "τριπλού ΟΧΙ", μπορεί να συμβάλει στη συσπείρωση του πολιτικού κινήματος και της Αριστεράς του ΟΧΙ. Στην ημερήσια διάταξη είναι το ανοιχτό κάλεσμα προς τις δυνάμεις που κινούνται σε γραμμή ρήξης και ανατροπής και αποδεσμεύονται από ΣΥΡΙΖΑ αλλά και από το ΚΚΕ, σε πολιτική συνεργασία, στη βάση του αναγκαίου προγράμματος για την περίοδο.

Και το ΝΑΡ στις νέες συνθήκες;

-Στη νέα ιστορική φάση ως ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχουμε ποιοτικά ανώτερες ευθύνες για μια νέα πιο στρατηγική στράτευση, συλλογικό σχεδιασμό, ενιαία παρέμβαση. Να πάρουμε πρωτοβουλίες και να συμβάλουμε στην ανασυγκρότηση όλων των όπλων της εργατικής τάξης. Στη συσπείρωση των δυνάμεων κοινωνικής ταξικής χειραφέτησης και ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Στο άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας για το μέτωπο-πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Στη συσπείρωση των αγωνιστών και των δυνάμεων που στρατεύονται στην επείγουσα ανάγκη για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.

Ο πολιτικός χρόνος πυκνώνει. Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Στον τόπο μας η ιστορική εμπειρία δείχνει ότι η ταξική πάλη συμπυκνώνεται σε απότομα άλματα και κορυφώσεις που έχουν θέσει αρκετές φορές το καθοριστικό ζήτημα **“ποιός - ποιόν”**. Αυτή είναι η πρόκληση, αυτό είναι το καθήκον και η μόνη νικηφόρα προοπτική.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 19.7.2015